

РЕШЕНИЕ

№ 1543

гр. Варна, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова

Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

като разглежда докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно гражданско дело № 20213100501612 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл.от ГПК.

Образувано е по ВЖ вх.№286132/07.05.2021Г., подадена от БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., ФРАНЦИЯ, чрез БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., клон България, София, чрез ю.к.Петко Палазов, срещу решение №261260/09.04.2021г. на ВРС, постановено по гр.дело №1494/2020г., с което съдът е отхвърлил иска на въззивника срещу М. СТ. М., ЕГН *****, гр.Варна, ул.Людвиг Заменхоф №32, вх.1, ет.1, ап.3, **за признаване в отношенията между страните**, че ответницата дължи на ищеца, **сумата 11 492.94 лв.** /единадесет хиляди четиристотин деветдесет и два лева и 94 стотинки/, представляваща главница по кредит и **сумата 2 771.39 лв.** /две хиляди седемстотин седемдесет и един лева и 39 стотинки/, представляваща законни лихва за забава, за периода от 20.05.2017 до 11.10.2019, произтичащи от Договор за потребителски паричен кредит №PLUS -12628696 от 01.02.2016год., ведно със законната лихва от момента на подаване на заявлението до окончателното изплащане на дължимите суми, за които е издадена заповед за изпълнение в производството по ЧГД №17683/2019год. на ВРС, на основание чл.415,ал.4 във вр. с чл.422 от ГПК, като ОТХВЪРЛЯ заявления за евентуално разглеждане осъдителен иск за идентични вземания.

Решението се обжалва **в частта, в която е отхвърлен предявеният установителен иск по чл.422 ГПК**, съобразно оплакването в жалбата. В същата се излага, че постановеният съдебен акт е неправилен. Въззивникът излага, че неправилно е прието от съда, че ответникът не е страна по договора за кредит. Въвеждат се твърдения за допуснати от първ.съд пропуски при доклада на спора поради липса на указания за кои от твърдените факти страната не сочи доказателства. Поради това, с жалбата въззивникът представя на основание чл.266, ал.3 ГПК, доказателства за извършеното трансгранично вливане на БНП Париба ЕАД в БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Франция, а именно: извлечение от вписване в ТР; нотификация –заверено копие; пълномощно за овластяване на управителя на клона-заверено копие; доклад по чл.265е от ТЗ-зав.копие. Сочи, че вписването по отношение на търговците има оповестително действие и тъй като същите са налични в ТР, то се считат общодостъпни и публични. /чл.11 от ЗТРРЮЛНЦ/. Твърди, че в противоречие с чл.193 ГПК съдът е приел, че ответницата носи тежестта да опровергае положените от последната подписи в договора за кредит. Поддържа, че при неправилно разпределена док.тежест по чл.193 ГПК съдът достигнал до неправилен извод, че договорът не е подписан от М.М., респ. че не са налице доказателства за правоотношението по договора за кредит. Поради това се претендира отмяна на решението в частта по иска с правно основание чл.422 ГПК. Претендират се сторените в производството пред въззива разноси съгласно чл.78, ал.8 ГПК за ю.к.възнаграждение в размер на 100 лева. Приложени са описаните в жалбата книжа.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **отговор** –становище по ВЖ на насрещната страна М.М. чрез особен представител, назначен по реда на чл.47, ал.6 ГПК, адв.Р.Г. от ВАК, за неоснователност. Твърди, че решението на съда е правилно и законосъобразно. Оспорва се твърдението на въззивника за процесуални нарушения при извършения от съда доклад на спора поради липса на пълни указания на страните по док.тежест. Твърди се, че съдът е указал на ищеца доказването на всички положителни факти и обстоятелства, свързани с предмета на спора. Счита, че обявените по партидата на търговеца обстоятелства не са достъпни да всички, т.е. за лица, които не притежават КЕП, поради което не са публични. Поради това се твърди, че искането за приобщаване на представените с ВЖ доказателства е преклудирано съгласно чл.266 ГПК. На следващо място, ответникът поддържа възражения за несъответствие на договора, ако се приеме, че е налице такъв между страните, с разпоредбите на чл.10 и чл.11 от ЗПК. Клаузите на договора не са ясни и точни, не е спазен предвидения в закона шрифт. По делото не са представени подписани от страните ОУ към договора за кредит, което е пряко нарушение на чл.11 от ЗПК. Твърди се, че пороците на договора водят до неговата недействителност съгласно чл.22 от ЗПК. Отделно от това се твърди липса на редовно връчено уведомяване до ответника за предсрочната изискуемост на дълга. Поканата е връчвана на некоректен адрес на длъжника – вместо на посочения в договора, на друг неизвестен адрес и при липса на заявление за промяна до кредитора. Липсват доказателства за достигане на изявлението до адресата. Претендира се потвърждаване на решението на ВРС ведно с присъждане на сторените разноси.

Съдът констатира идентичност на възраженията по жалбата с тези, направени от особения представител в отговора на исковата молба.

В съдебно заседание пред въззивния съд, въззивникът, редовно призован, не се явява, но с писмена молба поддържа жалбата си.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлявана от особен представител адв.Г., поддържа отговора на жалбата.

За да се произнесе по въззивната жалба съдът съобрази, че производството е образувано пред ВРС по искова молба на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., Париж, чрез клон България, вписан в ТР с ЕИК 204915054, чрез ю.к.М., за установяване вземане на банката от ответника М. СТ. М., ЕГН *****, Варна, основано на договор за потребителски кредит №PLUS-12628696 от 01.02.2016г., за сумата от 12 000 лева и закупена застраховка в размер на 3780 лева. Съобразно исковата молба, претенцията на ищеца касае главницата по договора в размер на **11 492.94 лева** както и лихва за забава в размер на **2771.39 лева**, начислена за периода от 20.05.2017г. до 11.10.2019г. ведно със законна лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл.417 ГПК на 30.10.2019г. до окончателното изплащане. Твърди се, че въз основа на договора, ответницата е следвало да погаси кредита чрез изплащане на 84 бр.месечни вноски, всяка по 296.51 лева. Твърди се, че съгласно договора ГПР е в размер на 20.54% и ГЛП – 17.57%. Твърди се, че заемополучателят е преустановил плащането по договора след 13 вноски като неплащането е осъществило основанието по чл.5 от договора за обявяване на предсрочна изискуемост. /след падежа на втората неизплатена вноска/ Твърди се, че поради това ответницата е следвало да заплати остатък от 18029.25 лева, представляващи оставаща главница и лихви по 71 бр. вноски към 20.05.2017г. Твърди се, че това е датата на настъпилата изискуемост на вземането. Твърди се изпратена на ответницата покана на адреса, обявен по договора, с която ищецът е обявил изискуемостта на вземането си. В условие на евентуалност, ищецът претендира при отхвърляне на установителния иск, съдът да се произнесе по идентична осъдителна претенция, въз основа обявена изискуемост с исковата молба. Твърди се, че в заповедното производство предявена претенция въз основа на същия договор за кредит, за възнаградителна лихва, е била отхвърлена. Твърди се, че по ЧГД №17863/2019г. на 12 състав на ВРС е издадена заповед за изпълнение за главница и законна лихва, която е била връчена на ответника по реда на чл.47, ал.5 ГПК. Това обуславя допустимостта на предявения иск по чл.422 ГПК.

В срока за отговор на исковата молба, поради неоткриване на ответника, съдът е назначил особен представител съгласно чл.47, ал.6 ГПК, който оспорва исковете. Оспорва се наличието на облигационно правоотношение по договора за кредит, подписването на книжата по договора от М.М.. На самостоятелно основание, се твърди, че не е налице валиден договор за кредит, тъй като представеният по делото пряко противоречи на императивни клаузи от ЗПК – на чл.10 и чл.11 от същия. Позовава се на недействителност

на договора съгласно чл.22 от ЗПК. Възражава се по редовното връчване на изявление за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Твърди се, че поканата е адресирана до различен адрес на кредитополучателя от посочения в договора за кредит. Оспорват се предявените иски и по размер като се твърди, че претенциите се основават изцяло на създадени от ищеца документи.

След размяна на книгата и в съдебно заседание пред първата инстанция няма изменение на релевираните от страните твърдения и възражения.

Въззивният състав, въз основа на събраните доказателства, оплакванията в жалбата и съобразно чл.269 ГПК, намира за установено следното:

При преценка редовността на постъпилата въззивна жалба, съдът констатира, че същата е подадена от надлежно легитимирана страна, чрез редовно упълномощен проц.представител, в преклузивния срок и при интерес от обжалването. Жалбата е надлежно администрирана.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи.

В случая оплакванията на въззивника, съставляват оспорване на изводите на районния съд за недоказаност на материалната легитимация на ищеца по договора за кредит както и сочат неправомерно разместване от съда на доказателствената тежест между страните по установяване истинността на документи. С изрична молба въззивникът е очертал обхвата на обжалване единствено в частта по иска с правно основание чл.422 ГПК. Произнасянето на ВРС относно предявения в евентуалност осъдителен иск съгласно чл.430 ГПК, не е предмет на въззива.

Съдът намира за неоснователни възраженията относно правосубектността на ищеца - въззивник в настоящото производство. За да достигне до този извод, след извършена служебна справка по партидата на регистрирания клон на ЧТ в РБ /КЧТ/ и на дружеството - страна по договора в ТР, на основание чл.22, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ, съдът констатира заличаването на БНП Париба Пърсънъл Файненс ЕАД /страна по договора за кредит/ още през 2018г. ведно с извършено трансгранично вливане в БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., Франция, Париж и самостоятелна регистрация на клон на последното в РБ - КЧТ БНП Пърсънъл Файненс, клон България. Представени са доказателства за правосубектността на чуждестранния търговец БНП Париба Лични Финанси в РФранция, а пред настоящата инстанция и за представителната власт на управителя на клона в РБ /на л.19 и сл./,

съответно за пълномощника по делото. Поради изложеното, оплакването във въззивната жалба съдът намира за основателно. Налице е правоотношение по договор за кредит, сключен между страните по спора, съответно между правоприменик на кредитодателя и кредитополучателя.

Въз основа на заявление на финансова институция – ищец по спора от 29.10.2019г., е издадена заповед по чл.410 ГПК срещу ответника за сумата от 11 492.94 лева, представляваща главница по договора ведно със законна лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на дълга както и за сумата 2 771.39 лева, мораторна лихва, изчислена за периода от 20.05.2017г. до 11.10.2019г. /ЧГД №17683/2019г./ В заявлението лихвата е конкретизирана като законна лихва върху оставащата неизплатена главница, за периода от 20.05.17г. до 11.10.2019г. /вж.т.14 от заявлението/

Съдът констатира допустимост на иска с правно основание чл.422 от ГПК със специалните процесуални изисквания на чл.415, ал.1, т.2 и ал.3 ГПК.

По направените от ответника, чрез особен представител, възражения относно съответствието на договора с изискванията на Закона за потребителския кредит, в редакцията му към датата на сключване на договора – 01.02.2016г., ДВ, бр.57 от 28.07.2015г., съдът намира следното: Няма спор, че с оглед предмета и страните по договора, приложение към същия намират разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Безспорно е качеството „потребител“ на заемополучателя по договора съгласно пар.13, т.1 от ДР на ЗЗП. При това положение, на основание чл.7, ал.3 от ГПК, съдът има и служебно задължение да следи за наличие на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, независимо от възраженията на насрещната страна и евентуалните процесуални преклузии. В случая, особеният представител на ответника е релевирал възражение за недействителност на договора за кредит поради противоречие със ЗПК, несъответствие на договора от формална страна.

Съдът намира, че приложеният в оригинал договор и допълнения към него /по сключена застраховка на задълженията/, отговарят на императивните изисквания в чл.10 и чл.11 от ЗПК, в цитираната по-горе редакция на закона, тъй като съдържат съществените уговорки относно датата и мястото на сключването му; вида на предоставения кредит; името, единния граждански номер (личен номер или личен номер за чужденец), постоянния и настоящия адрес на потребителя; името/наименованието, правноорганизационната форма, ЕИК и адреса/седалището на кредитора; данните по т.3 за физически лица и по т. 4 за еднолични търговци и юридически лица - когато в договорите участва кредитен посредник; срока на договора за кредит; общия размер на кредита и условията за усвояването му; стоката или услугата и нейната цена в брой - когато кредитът е под формата на разсрочено плащане за стока или услуга или при свързани договори за кредит; лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за

промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти; годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит 2016г., като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Договорът за потребителски кредит е сключен в писмена форма, на хартиен носител като клаузите му са формулирани по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. В договора е обективиран погасителен план, в началото на който се съдържат съществените условия по кредита – размер, обща стойност на плащанията, лихвен процент, ГПР, брой вноски, месечна погасителна вноска; сума на закупения със сключване на договора застрахователен пакет.

Съгласно чл.19, ал.4 ЗПК, годишният процент на разходите /ГПР/ не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В този смисъл, приложеният договор съответства изцяло на поставеното ограничение, тъй като ГПР възлиза на 20.54%, от който фиксираният лихвен процент е 17.57%. Поради обстоятелството, че е уговорен фиксиран ЛП, съдът не възприема като пропуск в договора липсата на методика за изчисляване съгласно чл.11 вр.чл.33а ЗПК.

Съгласно чл.33 от ЗПК, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва, в който смисъл претенцията също отговаря на императивните закрилни норми на ЗПК. Въз основа на горното, не се установява противоречие на процесния договор с императивни изисквания на законодателството /ЗПК/, поради което и договорът за кредит е действителен. Не се установява наличие на неравноправна клауза в договора по смисъла на чл.143 -144 ГПК. Доколкото предмет на производството е единствено главницата и обезщетението за забавено изпълнение в размер на законната лихва, съдът не обсъжда останалите разпоредби на закона, относими към други акцесорни задължения по кредита.

По направеното оспорване истинността на представените документи от кредитното досие – договор за кредит и приложения, подписани от ответника, съдът намира подновеното пред въззивния съд оспорване подписа на М.М. в договора за кредит, за недопустимо. В открито съдебно заседание пред първата инстанция, особеният представител адв.Г. е оттеглила направеното оспорване по чл.193 ГПК, въпреки представяне в оригинал на оспорените книжа от ищеца, поради което и съдът не е основал решението си на извършена проверка на автентичността им. Оспорване на истинността не се съдържа и в отговора на въззивната жалба. Поради това, въззивният състав намира, че това оспорване излиза извън предмета на производството, а заявено едва в заседанието пред ВОС, се явява

преклюдирано. Поради това е безпредметно съдът да обсъжда въведеното с жалбата оплакване за допуснато процесуално нарушение при разпределение на доказателствената тежест по чл.193 ГПК.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че се установява възникване на валидна облигационна връзка по договор за потребителски кредит между страните по спора.

Въз основа на изслушаната ССЕ /на л.122 по делото/ се установява, че сума в размер на 11 580 лева е била преведена по разплащателна сметка на М.М., на 01.02.2016г. в Банка ДСК ЕАД, с посочено основание „Договор за кредит плюс -12628696“, след удържана сума от 480 лева като такса ангажимент.

Въз основа на изслушаната пред ВОС експертиза /на л.78 по настоящото дело/, която настоящата инстанция кредитира изцяло, се установява, че заемополучателят е преустановил погасяване на вноските по кредита, считано от м.04.2017г. /след 13 броя платени вноски/. Към датата на подаване на заявлението са били условията на чл.5 от договора за кредит за обявяване предсрочната изискуемост на вземането по договора ведно с дължимата върху забавените вноски законна лихва за забава. Независимо от това, предсрочна изискуемост не е надлежно обявена. Кредиторът не е представил доказателства за достигане на изявлението му за обявяване на предсрочната изискуемост до длъжника преди подаване на заявлението, т.е. до 29.10.2019г. съгласно постановките на т.18 от ТР 4/2013г. на ОСГТК на ВКС. Поради това, кредитът не е станал предсрочно изискуем. Не са представени доказателства от кредитора за евентуално прилагане на фикцията за уведомяване на длъжника съгласно чл.9 от договора за кредит, тъй като приложената покана не е изпратена на обявения в договора адрес на длъжника, а на различен от посочения адрес. Кредиторът не е ангажирал доказателства за достигане на изявлението му по друг начин до длъжника, вкл.на посочена в договора ел.поща. /вж.л.97, л.17 по делото/

От друга страна, въз основа на счетоводната експертиза се установява материалната предпоставка за обявяване на предсрочната изискуемост по договора. Съгласно чл.5 от същия, при просрочие на две или повече вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на кредитора става изискуемо в целия му размер ведно с всички надбавки, обезщетения за забава и разноски по събиране на вземането. Предвиденото в същата клауза от договора автоматично действие на предсрочната изискуемост е без правно значение с оглед изискването за достигане изявлението на кредитора до длъжника. Това изявление съдът намира за достигнало едва с връчване препис от исковата молба на ответника. Ищецът действително не е ангажирал доказателства за уведомяване на длъжника за обявяване предсрочната изискуемост на задължението по договора за кредит, но съдът следва да отчете настъпилото трансформиране срочността на договора в хода на производството. Предвид избраният процесуален ред за предявяване на претенциите чрез иницииране на заповедно производство по реда на чл.410 ГПК, съобразно т.9 от ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, в производството по установяване на

съществуване на вземане по издадена заповед за изпълнение, приложение намира нормата на чл.235, ал.3 ГПК като съдът следва да отчете фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповедта, до момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, т.е. вкл.пред въззивния съд. В този смисъл с обективизирано в исковата молба волеизявление на ищеца до ответника за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането, кредиторът е упражнил потестативното си право при наличие на забава в плащанията, да преобразува съществуващите облигационни правоотношения по отношение периодичността и размера на паричните задължения на длъжника, като вземанията са станали изцяло изискуеми от момента на уведомяването на кредитополучателя. Съобразно приложимата актуална съдебна практика, обективизирана в Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193 по описа за 2018 г. на ВКС, I т. о., в хипотезата на претенции за вземания по договор за кредит, връчването на искова молба с горепосоченото съдържание, на особен представител, представлява надлежно уведомяване на длъжника. В настоящия случай връчването е станало именно чрез особения представител, на 31.08.2020г., от който момент волеизявлението за обявяване на предсрочна изискуемост, е произвело трансформиращ ефект по срока за издължаване. Към този момент съдът следва да отчете настъпилото падежиране на вноски съобразно погасителния план по договора /вкл. до №52/ както и настъпване предсрочна изискуемост на останалата част от главницата, непадежирала до този момент. Размерът на падежиралата главница е 4 986.31 лева, а размерът на непадежиралата – 5651.56 лева. Искът следва да бъде уважен до по-малкия установен размер от предявените 11 492.94 лева, а именно за сумата **10 637.27 лева**. /Това е остатъчна главница след приспадане на платената такса от 420 лева и заплатените и отнесени за погасяване на главницата 942.13 лева. /заключение на ССЕ пред ВОС/

Съгласно разясненията дадени в т.2 на ТР № 3/2017г. на ВКС ОSGTK от 27.03.2019г., размерът на вземането при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума /главницата/ и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. За периода до настъпване на предсрочна изискуемост размерът на вземането се определя по действалия до този момент погасителен план, съответно според клаузите на договора преди изменението му. В случая, предвид изложеното по-горе, като отчита връчване на препис от исковата молба на особения представител на 31.08.2020г., включваща изявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, предсрочната изискуемост следва да се счита настъпила от този момент, а не от твърдяната от ищеца дата – 20.05.2017г. Както бе подчертано по-горе, предвиденото автоматично действие в клаузата на договора е без правно значение. Поради изложеното, до 31.08.2020г. /връчване на препис от исковата молба/ се дължи законната лихва върху просрочените вноски съгласно чл.5 от договора за кредит, а след обявяване на изискуемостта на 31.08.2020г. – се дължи законната лихва върху просрочената главница. Претенцията за присъждане на законна лихва върху оставащата главница, считано от 20.05.2017г. е неоснователна по изложените по-горе съображения. Законна лихва върху главницата се дължи от датата на настъпване на

предсрочната изискуемост до датата на плащането, поради което искането за присъждането на такава в размер на 2771.39 лева, за периода 20.05.2017г. до 11.10.2019г., е неоснователно. В този период не е настъпила предсрочна изискуемост /а единствено падежиране на част от вноските до съответната падежна дата/. Независимо от това, следва да бъде уважена претенцията за законна лихва в този период, но изчислена съобразно цитираната по-горе клауза на чл.5 от договора – върху просрочените главници в този период, или сумата от **392.90 лева**. За да достигне до този резултат съдът е извършил самостоятелни изчисления.

Съгласно заявлението по чл.410 ГПК, претенцията за обезщетение за забавено изпълнение е индивидуализирана като сума, изчислена върху оставащата неизплатена към 20.05.2017г. главница, а не върху просрочените падежирали главници, в който смисъл е клаузата на договора. Тази претенция не е била конкретизирана в исковата молба със справката по чл.366 ГПК. При изчисляване на мораторната лихва върху неиздължената главница по кредита съдът достига до сума 2585.44 лева /близка до исковата/. Изчислена съобразно предвиденото в чл.5 от договора – върху просрочените главници, за посочения период от 20.05.17г. до 11.10.2019г., претенцията е основателна съгл.т.2 от цит.ТР 3/2017г. и договора до размера от 392.90 лева. Заявената претенция е основателна до този размер 392.90 лева и неоснователна за разликата до 2771.39 лева.

Тъй като ответникът не е ангажирал доказателства за заплащане на каквато и да е част от главниците или мораторните лихви в хода на производството, вкл.заповедното /с изключение на заплатени договорни лихви в размер на 30 лева през 2018г./, то искът се явява основателен за посочените по-горе суми: главница в размер на **10 637.27 лева** и законна лихва за забавено изпълнение на главницата, считано от 31.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата, а за предходен период 20.05.2017г. – 11.01.2019г., лихвата възлиза съобразно чл.5 от договора на **392.20 лева**.

Съобразно изложеното следва да бъдат заплатени сторените от ищеца разноси съразмерно на уважената част като се калкулират общо за първа, въззивна инстанция и от заповедното производство /785.29 лева за въззивна инстанция и общо 1530.30 лева за първа и заповедно/. След изчисление съдът достига до сумата от 1 790.23 лева, която следва да бъде възложена в тежест на длъжника, на основание чл.78 ГПК. Следва да се издаде ордер за изплащане възнаграждение за въззивна инстанция на особения представител съгласно чл.78, ал.6 вр.чл.47, ал.6 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отчасти №261260/09.04.2021г., постановено по ГД №1494/2020г. по описа на XVI състав на ВРС, в отхвърлителната част по иска с правно основание чл.422 ГПК, в частите: до размера на 10 637.27 лева, представляващи главница по договора за кредит както

и за законната лихва върху главницата в исковия период, за сумата 390.20 лева, като вместо това ПОСТАНОВИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията на страните БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., ФРАНЦИЯ, чрез БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., клон България, София и ответника М. СТ. М., ЕГН *****, гр.Варна, ул.Людвиг Заменхоф №32, вх.1, ет.1, ап.3, че ищецът има вземане от ответника М. СТ. М., в размер на **10 637.27 лв.**, представляващи неизплатена главница по Договор за потребителски кредит №PLUS -12628696 от 01.02.2016год., ведно със законна лихва върху сумата от връчване прерпис от исковата молба на ответника на 31.08.2020г. до окончателното изплащане на задължението както и за сумата **390.20 лева**, представляващи законна лихва за забава, изчислена върху падежирали главници в периода 20.05.2017 до 11.10.2019, произтичащо от чл.5 от Договора за потребителски кредит, за които е издадена заповед за изпълнение в производството по ЧГД №17683/2019год. на ВРС, на основание чл.415,ал.4 във вр. с чл.422 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС в останалата отхвърлителна част по иска с правно основание чл.422 ГПК, а именно за разликата над 10 637.27 лева до 11 492.94 лева, представляващи главница по договора за кредит както и за разликата над 390.20 лева до претендираните 2 771.39 лева, законна лихва за забавено изпълнение, на основание чл.422 ГПК.

ОСЪЖДА М. СТ. М., ЕГН *****, гр.Варна, ул.Людвиг Заменхоф №32, вх.1, ет.1, ап.3 да заплати на БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., ФРАНЦИЯ, чрез БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., клон България, София, сторените от ищеца разноси в заповедно, първоинстанционно и въззивно производство, в общ размер на **1 790.23 лева**, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в 1 месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____